

ARIES 21

بنام او

ایده‌ی معماری

این پروژه تلاشی است برای پاسخ به یک مسئله‌ی ساده اما اساسی: چگونه می‌توان در یک ساختمان مسکونی متعارف، بدون پیچیده‌کردن فرم، هویت معماری ایجاد کرد؟

پاسخ پروژه، نه در افزودن عناصر تزئینی، بلکه در ساختن یک تضاد کنترل‌شده میان دو بخش ساختمان شکل گرفته است.

سه طبقه‌ی نخست به‌عنوان پایه‌ای آرام، روشن و منسجم تعریف شده‌اند؛ حجمی که آگاهانه از بیان معماری حداقلی استفاده می‌کند و با بازشوهای کشیده و تناسبات ساده، حضور خود را در مقیاس خیابان تثبیت می‌کند. در مقابل، طبقات بالایی به‌عنوان **حجمی مستقل و متفاوت** بر روی این پایه قرار گرفته‌اند. تغییر متریال، عمق، سایه و ریتم، این بخش را از ادامه‌ی طبقات پایین جدا می‌کند؛ گویی دو نظام معماری متفاوت، در یک ساختمان واحد بر روی یکدیگر قرار گرفته‌اند.

شکاف

در مرکز این ترکیب، یک شکاف عمودی شکل می‌گیرد؛ عنصری که در پروژه صرفاً یک تمهید گرافیکی برای شکستن نما نیست.

دو سوی آن به‌عنوان دو توده‌ی مستقل خوانده می‌شوند و بالکن‌ها در مواجهه با این فضای خالی، گاه به سمت آن کشیده شده و گاه عقب می‌نشینند. به این ترتیب، «خالی» به اندازه‌ی «پر» در شکل‌گیری معماری نقش پیدا می‌کند.

ریتم

ما تلاش نکرده‌ایم برای هر طبقه یک تصویر متفاوت بسازیم؛ بلکه یک سیستم ریتمیک ایجاد کرده‌ایم. تغییر عرض بالکن‌ها، پیش‌آمدگی و عقب‌نشستگی صفحات و تغییر میزان بازشدگی نما، ریتمی ایجاد می‌کند که در عین تفاوت، از یک منطق مشترک پیروی می‌کند. هدف، ایجاد نمایی متحرک اما کنترل‌شده است؛ نمایی که با حرکت ناظر در خیابان، باتوجه به درختان موجود به‌تدریج خود را آشکار کند.

نور و سکونت

بازشوهای قدی و سطوح گسترده‌ی شیشه، نتیجه‌ی یک تصمیم صرفاً زیبایی‌شناسانه نیستند. نور طبیعی یکی از عوامل اصلی سازمان‌دهنده‌ی نماست.

عمق بالکن‌ها و عقب‌نشستگی‌ها در کنار سطوح شفاف، همزمان دو کیفیت متفاوت ایجاد می‌کنند: نفوذ نور به فضای داخلی و شکل‌گیری سایه در پوسته‌ی خارجی.

در نتیجه، نما در طول روز یک سطح ثابت نیست؛ با تغییر زاویه‌ی تابش، عمق و سایه‌ی آن نیز تغییر می‌کند.

متریال

تفاوت میان دو بخش ساختمان با رنگ‌گذاری ساده تعریف نشده است؛ متریال در اینجا حامل تفاوت دو زبان معماری است.

پایه‌ی روشن ساختمان با کیفیتی خنثی و سنگین، نقش زمینه را دارد. در بخش فوقانی، آجر با عمق بالکن‌ها و سایه‌های ایجادشده ترکیب می‌شود و کیفیتی متفاوت به حجم می‌دهد.

این تضاد، نه برای جلب توجه صرف، بلکه برای خوانا کردن ایده‌ی دوگانگی ساختمان به کار گرفته شده است.

برای این کار حجم آجری عقب‌نشسته و ابعاد همه‌ی بالکن‌ها نسبت بالکن‌های طراحی شده اولیه با ریتم‌های متفاوتی تغییر کرده است.

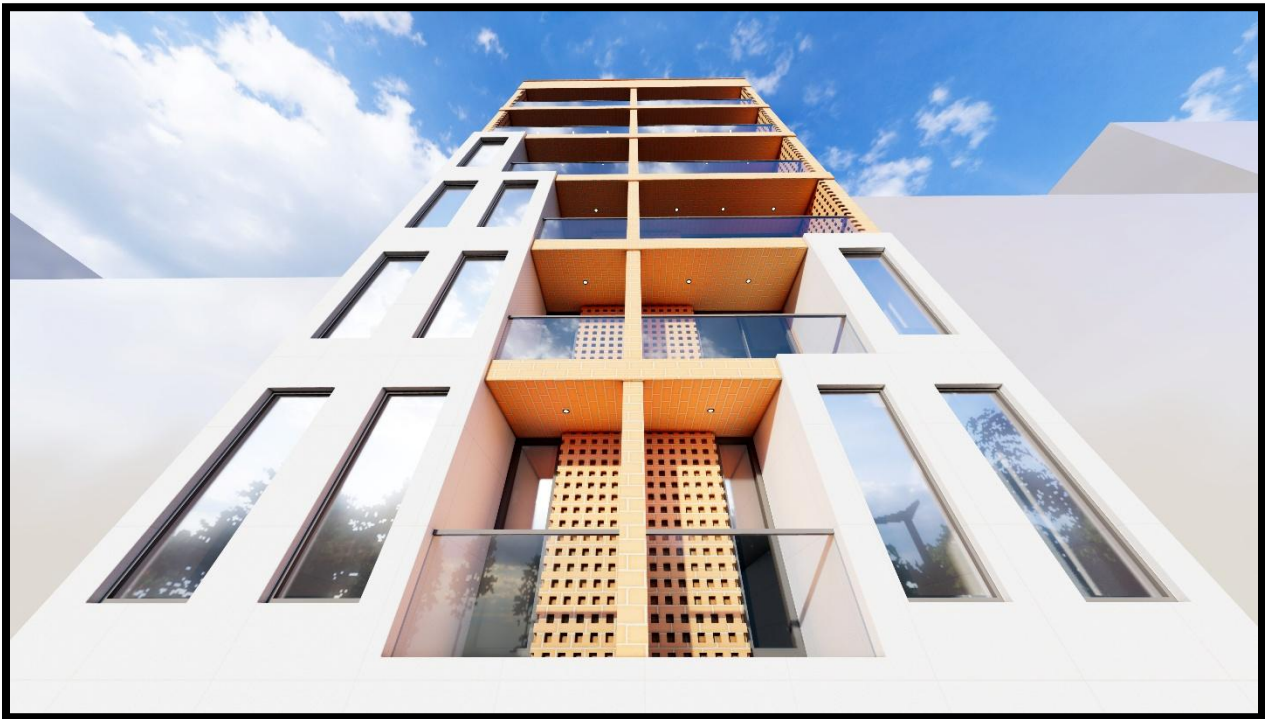
جمع‌بندی

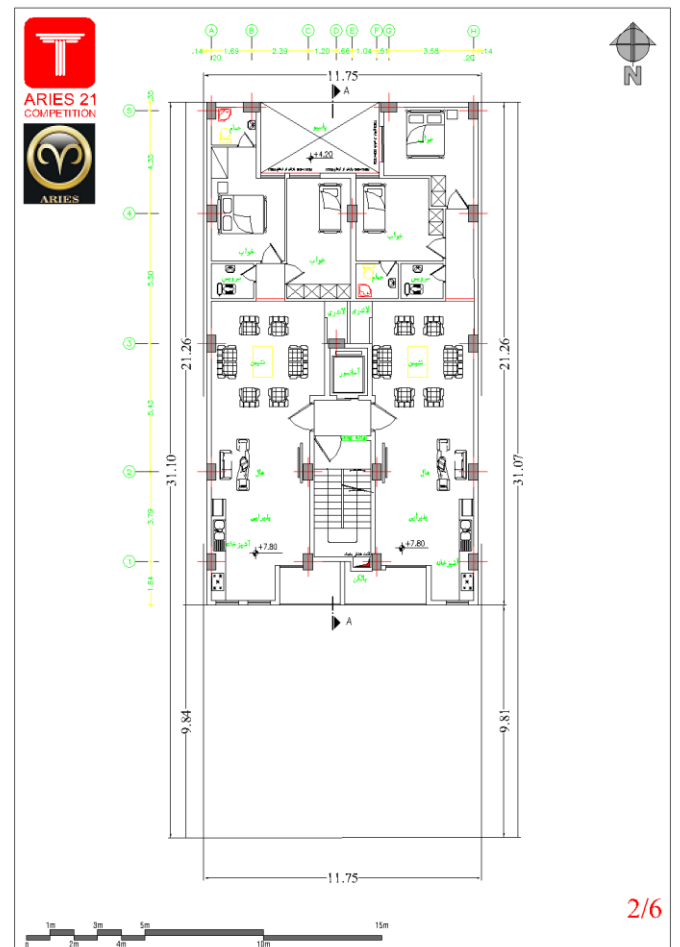
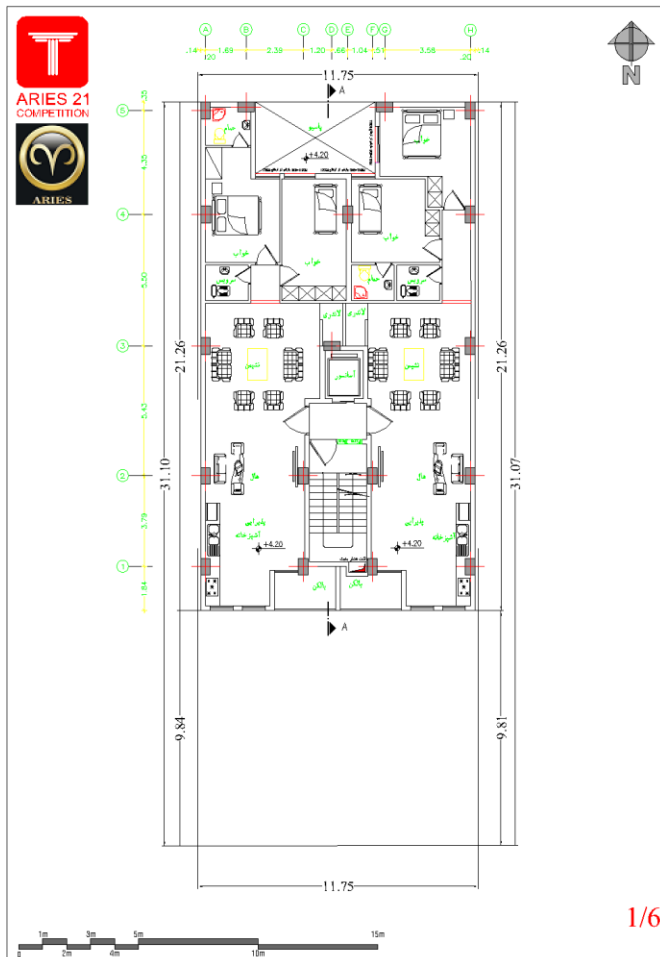
این پروژه به دنبال خلق یک فرم عجیب یا پیچیده نیست. تلاش اصلی آن، تبدیل یک حجم مسکونی متعارف به یک ترکیب معماری خوانا و دارای منطق است؛ ترکیبی که در آن، سکون و پویایی، جرم و خلأ، روشنایی و سایه و دو مترتال متفاوت، در کنار یکدیگر قرار می‌گیرند.

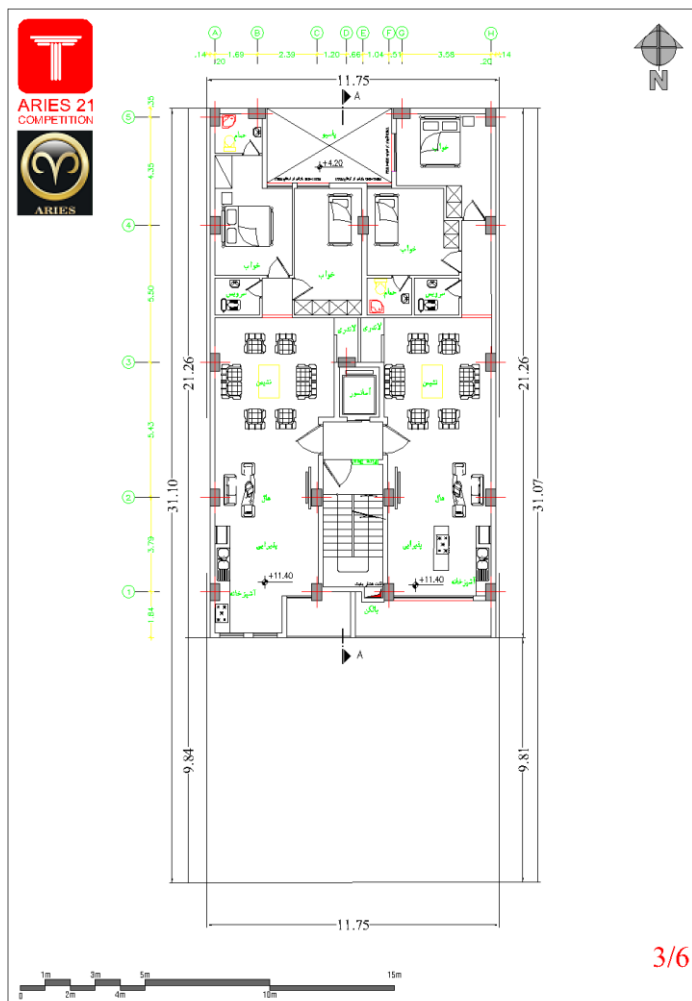
در نهایت، ساختمان از دو زبان شکل می‌گیرد اما به یک معماری واحد می‌رسد؛ سه طبقه‌ی نخست، ساختمان را در شهر مستقر می‌کنند و سه طبقه‌ی بالایی، به آن هویت می‌دهند.

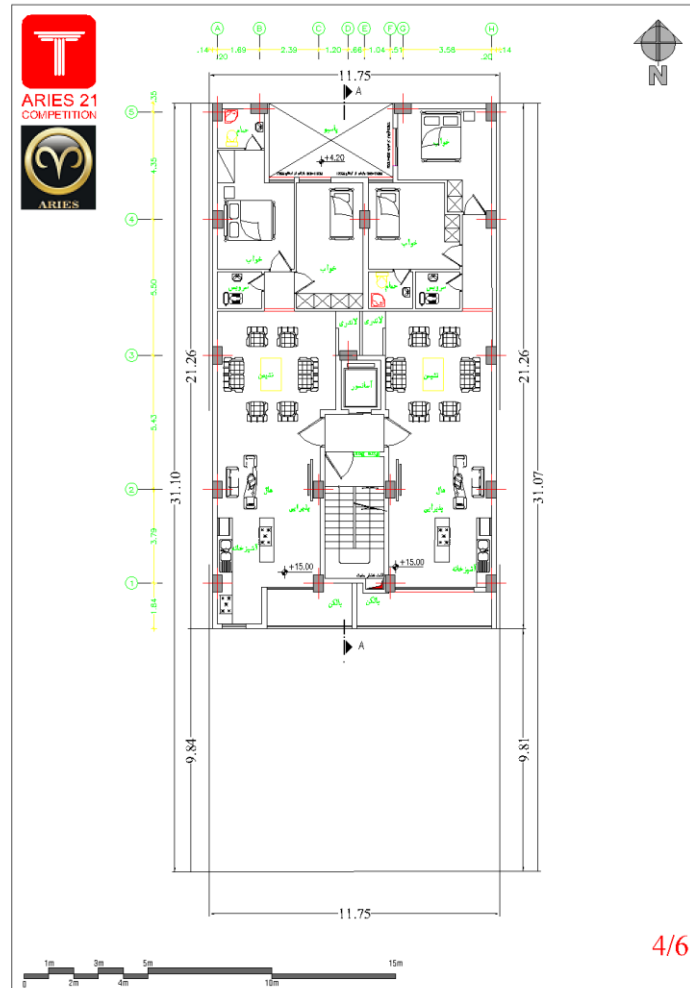

3/6

4/6

آجر نما

آجر نسوز / سفال
رنگ آجری طبیعی
(بخش بالایی نما)

آجر مشیک

آجر نسوز مشیک

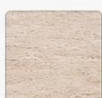
نرده شیشه‌ای بالکن

شیشه سکوریت
به همراه پروفیل
آلومینیومی مشکی

پنجره‌ها

پنجره آلومینیومی
رنگ مشکی مات
با شیشه دوجداره
سکوریت

سنگ نما

سنگ تراورتن روشن
با سطح صیقلی
(بخش پایینی نما)

متریال نمای ساختمان

انتخاب متریال بر اساس تضاد دو بخش اصلی ساختمان
(پایینی روشن و ساده، بالایی گرم و بافت‌دار)
به همراه استفاده از متریال‌های با دوام و کم‌نیاز به نگهداری

سنگ تراورتن روشن

رنگ: کرم روشن
نوع: عسل‌آباد / حاجی‌آباد
سطح: صیقلی
کاربرد: نمای بخش پایینی
و محوطه ورودی

آجر نسوز نما

رنگ: آجری طبیعی
ابعاد: ۲۰×۸×۴۰ سانتی‌متر
کاربرد: نمای بخش بالایی

آجر نسوز مشیک

رنگ: آجری طبیعی
ابعاد: ۲۰×۸×۴۰ سانتی‌متر
کاربرد: جداره‌های مشیک
بالکن‌ها

شیشه بالکن

نوع: سکوریت
ضخامت: ۱۰ میلی‌متر
کاربرد: نرده بالکن‌ها

پروفیل آلومینیومی

رنگ: مشکی مات (اکترواستاتیگ)
کاربرد: پنجره‌ها، درب ورودی
پروفیل نرده‌های شیشه‌ای

درب و درب پارکینگ

درب فلزی با رنگ مشکی مات
(ترمووود / کامپوزیت / فلز)
طرح: خطی ساده

